

at sælge i andre lande, i forhold til hvad vi giver i støtte til at sælge i Danmark. De regler, der gælder for ens eget marked, skal også gælde for andres markeder, og derfor står vi med valget mellem enten at skulle sætte fradragsordningerne op fra de 25 pct., der i øjeblikket er for repræsentation for danske virksomheder, op til de 100 pct., der er for repræsentation i forbindelse med eksport, eller også justere ned.

Vi har altså valgt af hensyn til den måde, vi skal prioritere statens økonomi på, at justere ned, sådan at der bliver 25 pct.s fradragsret for repræsentation, også selv om det er i eksportøjemed. Det har vi valgt at gøre for at sikre, at de regler, vi har, er i overensstemmelse med de regelsæt, som EU-retten foreskriver, og når vi fra regeringens side mener, at det er en god idé, så skyldes det jo, at hvis andre lande så at sige tilgodeser deres egne virksomheders eksportmuligheder, hvilket ville være en unfair konkurrence mod de danske virksomheders eksportmuligheder, så skrider EU-retten også ind over for dem. Og derfor er der en symmetri i EU-samarbejdet gående ud på, at alle skal give udenlandske markeder præcis de samme vilkår, som de giver deres egne markeder. Derfor er der fra regeringens side lagt op til at lave de små tilpasninger til EU-retten.

Så har den store diskussion i dag været diskussionen om ændringer af aktiefradragsretten. Her synes jeg, det lige er værd at spole tiden tilbage til den 1. februar 2007, hvor et bredt flertal i Folketinget med Socialdemokratiet, Dansk Folkeparti, Det Radikale Venstre og SF vedtog at gennemføre det såkaldte MiFID-direktiv – selvfølgelig sammen med regeringen, som havde stillet forslaget – som ændrer på definitionen for, hvornår en aktie karakteriseres på den ene eller den anden måde, om den er børsnoteret, om den er unoteret, og om den er optaget til handel på det regulerede marked eller ej. Og den ændring af definitionerne gør, at hvis vi ikke tilpasser skattereglerne i Danmark, så ville de selskaber, som i dag er børsnoterede, have mulighed for at lade sig afnotere og i stedet være i den kategori, der hedder at være noteret til handel på det regulerede marked og dermed rent skattemæssigt gå fra den kategori, hvor der i dag ikke adgang til at overføre et tabsfradrag, til at komme i den kategori, hvor der allerede er adgang til at overføre et fradrag.

Så hvis vi ikke ændrede de danske skatteregler, havde vi givet virksomhederne en mulighed for at selvbetjene sig til at komme i præcis den

samme situation, som vi nu foreslår at de skal være i, ved at vi ændrer skattereglerne. Det vil altså være muligt på baggrund af den lovgivning, der allerede er vedtaget med et meget bredt flertal i Folketinget, at få tabsfradrag også i den personlige indkomst. Det kræver, at virksomhederne ændrer den måde, de står registreret på, men det er meget nemmere og meget mere enkelt efter gennemførelsen af MiFID-direktivet. Vi mener sådan set, at det også er til gavn for aktiekulturen, vi mener også, det er til gavn for gennemsigtheden, og at det er til gavn for de aktieejere, vi har i dag, at de så vidt muligt kan fortsætte med de aktieklasser, vi kender i dansk ret. Derfor har vi valgt at sige, at vi vil udvide tabsfradragsmuligheden til ikke bare at gælde det, at man kan trække tab på unoterede aktier fra i den personlige indkomst, men at man også kan trække tab på noterede aktier fra i den personlige indkomst. Det vil give en fremrykning af en række tab, vi skal give fradrag for alligevel, og derfor er den relevante udgift, vi diskuterer, når vi diskuterer provenu her i dag, sådan set ikke, hvilken provenuvirkning der vil være det første år, men hvad den varige virkning vil være, for de tab, vi giver fradrag for i den personlige indkomst, ville vi alt andet lige skulle have givet fradrag for i de senere aktiegevinster.

Derfor er det alene et spørgsmål om, at vi fremrykker et tab, og derfor er den relevante udgift for statskassen de 50 mio. kr., der står som en varig virkning.

Det skal holdes op mod, at de øvrige forslag i det her samlede lovforslag – og jeg indrømmer, at det er et samlet lovforslag – giver ekstra skatteindtægter på 35 mio. kr. Så hvis man vedtager lovforslaget, som det ligger, fuldstændig uændret, giver det et varigt provenutab på ca. 15 mio. kr. for statskassen og er dermed langt fra de meget højere beløb, som ordførerne har svunget sig op til at nævne. Jeg håber, at udvalgsarbejdet vil give anledning til, at der bliver skabt større klarhed hos de enkelte partier over sammenhængen mellem den lovgivning, der allerede er vedtaget med et bredt flertal, og de konsekvenser, der vil være af den lov, der allerede er vedtaget med et bredt flertal, hvis vi ikke også retter skattereglerne til, sådan at de er i overensstemmelse med de muligheder, som virksomhederne ellers ville kunne selvbetjene sig til. Derfor håber jeg, når vi når frem til andenbehandlingen, at have skabt en mere positiv stemning blandt partierne, og at vi ved tredjebehandlingen også